

ши болка по неизбежната любов — тя, Калина поема по равна Добруджа да дири мир и примирие,

В пиесата „Запоена“, драматизирана разработка на Гергйовденска приказка, Кирилов е прибавил един епilog, който донася ново осветление на повеста. След много лутания в пролуките на сжрдечни купнежи, Косю и Калина се срещат в балкана на един сбор — дело на овчаря, Там двамата — родени един за друг,, ала винаги разделени за това, че без да познават живота и двамата изгарят в горнилото на своите индивидуални страдания и се разбират пред прага на смъртта.

Нещо Ибсеновско има в тоя финал. Сжщо както в „Когато ние мржтвите вжзкржснем“.

Ала в повестта е дадено толкова присжщо на бжлгарския натюрел, изнесени сж толкова много поверия и обичаи, разказано е толкова нещо, свойнствено на народната душа, че „Запоена,, изпжква с всички достойнства на национална пиеса.

Гергйовденска приказка и Запоена сж едно; различават се само в формата на построението.

Иван Кирилов е показал в тия свои две работи какво може да се даде от една обикновенна наглед народна приказка, когато автора е силно увлечен от хубавото и обайното в народния живот.

Петко Тодоров в мечкар е само набелязал мощната фигура на мечкаря, който може да плени до забрава увлекающата женска душа; с това е повдигнал само крайчеца на завесата, зад която трепти в омая и трагизм душата на бжлгарката, носяща зложбите на силната жена. Кирилов е вдигнал тая завеса по-високо, с по-големи средства и пред нас е открита по широка картина: даден е живота сред който са израстнали Калина и Косю, набелязан е оня мит, с който са поджжрмени те, разкрит е трагизма на две души колкото близки по вжзжелание и премота — толкова раздалечени по индивидуалитет. Това дава вжзможност на автора да изнесе мирови проблеми достойни за перото на един Ибсен и Хауптман.

Петко Тодоров е дал колкото може да се даде в една кратка идилия. И го е дал с голямо майсторство и разбиране. Иван Кирилов в Гергйовденска приказка и Запоена си служи с по-голям мащаб, с повече разнообразни средства, каквито сж тия на повестта и драмата и е дал онова, за което идилията на Петко Тодоров само ни досеща.

Тия две творения ни подсказват колко много ценности се крият в народния бит и колко много работа предстои на Бжлгарския писател, ако той иска да остане верен на нацията, чието призвано чадо за творчеството е той.